

În primul rând, în opinia Comisiei, respectivele prestații din partea landurilor sunt acordate în temeiul unor situații prevăzute de lege, fără examinarea nevoilor personale. Prestațiile în cauză au ca obiect să compenseze surplusul de cheltuieli legate de handicap și au rolul de a ameliora starea de sănătate și condițiile de viață ale persoanelor cu handicap. În consecință, acestea sunt menite să completeze, în esență, cu titlu accesoriu, prestațiile în baza asigurărilor de boală. Împrejurarea că alocația pentru îngrijire acordată potrivit legislației federale se completează cu prestațiile landurilor în favoarea orbilor și a persoanelor cu handicap demonstrează că ambele prestații acoperă același risc — riscul unor cheltuieli suplimentare legate de boală — și că nu este vorba despre prestații care acoperă „cu titlu suplimentar, complementar sau accesoriu riscurile”.

În al doilea rând, clasificarea unei anumite prestații în conformitate cu constituția națională a unui stat membru nu are nicio influență asupra aspectului dacă aceasta trebuie considerată o prestație de protecție socială în sensul Regulamentului nr. 1408/71.

Mai mult, din punct de vedere material, legislația landurilor în discuție aici nu reprezintă un avantaj accesoriu, aplicabil numai pe o bază regională. Dimpotrivă, prestația în cauză face parte din sistemul de protecție ce acoperă riscul de cheltuieli suplimentare în caz de boală, sistem care a fost instituit pe întregul teritoriu al Germaniei și care, pe baza principiului recunoașterii reciproce, se află în strânsă legătură cu legislația federală.

Rezultă de aici că respectivele prestații din partea landurilor trebuie să fie considerate prestații în baza asigurării de boală, iar nu prestații speciale. Includerea acestor prestații în anexa II secțiunea III la Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 este așadar nelegală, acestea intrând în domeniul de aplicare al regulamentului menționat.

Pe de altă parte, condiția referitoare la domiciliu cuprinsă în legislația germană încalcă dispozițiile Regulamentului nr. 1612/68, în măsura în care exclude lucrătorii frontalieri și familiile lor de la beneficiul acestor prestații.

Curtea de Justiție a confirmat cu claritate că un stat membru nu poate supune acordarea unui avantaj social condiției ca beneficiarul să aibă domiciliul în acel stat. Concluzia Curții se aplică tuturor avantajelor sociale în sensul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1612/68.

Noțiunea „*avantaj social*” este foarte amplă. Aceasta include nu numai avantajele care rezultă dintr-un contract de muncă, ci și toate avantajele pe care un stat membru le acordă cetățenilor săi și, prin urmare, și lucrătorilor. În opinia Comisiei, faptul că acordarea prestațiilor în cauză nu este determinată nici de încadrarea în muncă, nici de resursele financiare ale beneficiarului

sau ale familiei sale, ci are loc numai în temeiul împrejurării că domiciliul lor este situat pe teritoriul landului respectiv nu poate justifica neluarea în considerare a consecințelor care decurg de aici pentru lucrătorii care muncesc în Germania, dar locuiesc în alt stat membru. În consecință, nu există un temei suficient pentru ca aceste prestații să nu poată fi considerate avantaje sociale în sensul Regulamentului nr. 1612/68.

Lucrătorii frontalieri care muncesc în Germania și membrii de familie ai acestora ar trebui așadar, chiar dacă nu locuiesc în Germania, să aibă dreptul la prestațiile acordate persoanelor cu handicap și orbilor în conformitate cu legislația landurilor. Condiția de a avea domiciliul sau reședința obișnuită în landul respectiv încalcă, prin urmare, dispozițiile Regulamentului nr. 1612/68.

(¹) JO L 257, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 11

(²) JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Højesteret (Danemarca) la 30 aprilie 2010 — Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S/Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Cauza C-207/10)

(2010/C 179/38)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Højesteret (Danemarca)

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Pârâte: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

Întrebările preliminare

1. Articolul 7 alineatul (2) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (¹) și jurisprudența aferentă, în special Hotărârile Hoffmann-La Roche (²) (102/77, Rec., p. 1139), Pfizer (³) (1/81, Rec. p. 2913) și Bristol-Myers Squibb și alții (⁴) (C-427/93, C-429/93 și C-436/93, Rec., p. I-3457), trebuie să fie interpretate în

sensul că titularul unei mărci poate invoca aceste prevederi pentru a împiedica societatea comercializatoare a unui importator paralel, care este deținătoarea unei autorizații de comercializare a unui medicament într-un stat membru, să vândă acel medicament care poartă mențiunea că produsul este reambalat de societatea comercializatoare, cu toate că aceasta din urmă a însărcinat o altă societate să realizeze activitatea fizică de reambalare, societatea de reambalare, căreia societatea comercializatoare îi dă instrucțiuni referitoare la achiziționarea și reambalarea produsului, la designul detaliat al ambalajului produsului și la orice alte aspecte legate de produs, și care deține autorizația de reambalare și reamplasează marca pe noul ambalaj în cursul reambalării?

2. Pentru a se răspunde la întrebarea 1), prezintă vreo relevanță faptul că se poate prezuma că utilizatorul final sau consumatorul nu este indus în eroare cu privire la originea produsului și nu va fi determinat să creadă că titularul mărcii este răspunzător pentru reambalare prin intermediul menționării de către importatorul paralel a numelui fabricantului pe ambalaj împreună cu mențiunea, astfel cum a fost descrisă, a entității răspunzătoare pentru reambalare?

3. Pentru a se răspunde la întrebarea 1), prezintă relevanță doar riscul că utilizatorii finali sau consumatorii pot fi induși în eroare prezumând că titularul mărcii este răspunzător pentru reambalare sau, dimpotrivă, sunt relevante și alte aspecte privind titularul mărcii, cum ar fi: a) faptul că entitatea care realizează efectiv achiziționarea și reambalarea și reamplasează marca titularului mărcii pe ambalajele produselor și astfel poate încălca în mod independent drepturile conferite de marcă ale titularului mărcii, încălcare ce se poate datora unor factori pentru care entitatea care a realizat efectiv reambalarea este răspunzătoare, b) faptul că reambalarea afectează starea originară a produsului sau c) faptul că prezentarea produsului reambalat este de așa natură încât se poate prezuma că aduce atingere reputației mărcii sau reputației titularului mărcii?

4. Dacă, atunci când răspunde la întrebarea 3), Curtea decide că este relevant să se țină cont și de faptul că este posibil ca societatea de reambalare să încalce în mod independent drepturile conferite de marcă ale titularului acesteia, se solicită Curții să precizeze dacă prezintă importanță pentru acest răspuns faptul că societatea comercializatoare și cea de reambalare ale importatorului paralel răspund în mod solidar conform legislației naționale pentru încălcarea drepturilor conferite de marcă ale titularului acesteia.

5. Pentru a se răspunde la întrebarea 1), prezintă relevanță faptul că importatorul paralel care deține autorizația de introducere pe piață și care s-a indicat pe sine ca fiind răspunzător pentru activitatea de reambalare, la momentul notificării titularului mărcii și înainte de vânzarea produsului medicamentos reambalat, face parte din același grup de

societăți ca și societatea care a realizat efectiv activitatea de reambalare (societate înrudită)?

6. Pentru a se răspunde la întrebarea 1), prezintă relevanță faptul că societatea de reambalare este indicată drept fabricant pe prospect?

(¹) JO L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 22.

(²) Hotărârea din 23 mai 1978.

(³) Hotărârea din 3 decembrie 1981.

(⁴) Hotărârea din 11 iulie 1996.

A acțiune introdusă la 30 aprilie 2010 — Comisia Europeană/Republica Portugheză

(Cauza C-208/10)

(2010/C 179/39)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Nijenhuis și M. Teles Romão, agenți)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

— Declararea faptului că, prin neadoptarea acelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru transpunerea Directivei 2007/44/CE (¹) a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și majorărilor de participății în sectorul financiar, și, în orice caz, prin necomunicarea acestora Comisiei, Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;

— obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

Termenul de transpunere a directivei a expirat la 20 martie 2009.

(¹) JO L 247, p. 1.